

doorgeefbrief 46
oktober 2009

gereformeerd *appèl*

Gebedsbijeenkomst '09

Op zaterdag 5 september 2009 werd in kerkgebouw De Lichtkring in Amersfoort de jaarlijkse landelijke gebedssamenkomst van het Gereformeerd Appèl gehouden. Vanuit verschillende invalshoeken werd stilgestaan bij het thema "Om Christus' wil". Vanuit Handelingen 20 wees ds. de Snoo op de hoge prijs die voor het verwerven de gemeente was betaald. Bij zo'n hoge prijs past het ons ook om elkaar te aanvaarden, benadrukte ds. van der Wekken. Ds. Molemaker wees er op dat om deze zelfde reden het ons past om de ander uitnemender te achten dan onszelf. Om Christus' wil.

Duur gekocht

Handelingen 20:28

Ik hou van de golven, de wind, de zee. En mag dan ook graag langs het strand banjeren. Allerlei ballast even lekker laten wegwaaien. Diep inademen. Even naar het strand: ik kom er meestal opgekikkerd vandaan. ... Hoe zullen de broeders uit Efeze thuisgekomen zijn? Na hun gezamenlijke strandwandeling bij Milete? Een bijzonder kerkenraadsuitje. Mooi, het weerzien met Paulus. Maar hoe aangrijpend ook. Ze wisten dat ze hem nooit weer zouden zien. En hoe ernstig is ook zijn afscheidswoord. Eerst die persoonlijke terugblik, vervolgens een niet vrolijk vooruitzicht. Allebei bloederstig!

Vers 26: "hierbij verklaar ik dat ik rein ben van het bloed van allen". Paulus heeft zich er maar niet van af gemaakt. Maar met volle inzet zich gegeven aan zijn werk: de verkondiging van Gods liefde en het vertrouwd maken met Gods wil. Aan hem ligt het niet als mensen nu nóg Gods weg niet kennen of willen gaan. Hij zei dat maar niet om zichzelf een compliment te geven. Maar wel om hún temperament te geven. Ze aan te sporen nu ook op hun beurt te *gáán* voor hun roeping: trouwe herders te zijn voor de aan hun zorg tóevertrouwde schapen.

Iemand merkte op dat Paulus' afscheidswoord van de

kerkenraad te Efeze sterk doet denken aan de profeet Ezechiël. Ezechiël wiens werk in Ez.33 wordt vergeleken met een wachter in oorlogstijd. Iemand die de stad op tijd moet waarschuwen: de vijand komt er aan! verzuimt hij dat, dan is hij schuldig aan het bloed dat door zijn onachtzaamheid wordt vergoten...

Een hoofdstuk verder, in Ezech.34, volgt nog een ander beeld, dat van een herder: 'wee, herders die alleen zichzelf weiden, maar de schapen aan hun lot overlaten'. Bij Paulus zie je aansluiting bij zowel het een als het ander. Na eerst over z'n eigen wachterschap te hebben gesproken, zegt hij tegen de broeders uit Efeze: 'reken maar dat er wolven op de loer liggen. Als jullie geen trouwe herders zijn....'

Maak dus werk van de kudde. Zorg goed voor haar. En wat voert hij dan aan als belangrijkste argument? Het gaat om Gods gemeente "die Hij verworven heeft met het bloed van zijn eigen Zoon". Het gaat hier wéér over bloed. Maar nu niet van de mensen die gewaarschuwd of geweid moeten worden. nee, om wélk bloed? En dan citeer ik even de Statenvertaling: (weid de gemeente Gods) "welke Hij verkregen heeft door *zijn eigen bloed*". Een vertaling die je terecht ook weer terugziet bij John van Eck in zijn nieuwe commentaar op Handelingen: "Let op jullie zelf en op de hele kudde waarover de Heilige Geest jullie als opzieners heeft aangesteld om de gemeente te weiden die God zich *met zijn eigen bloed* verworven heeft." Zijn eigen bloed... Dat gaat over God! Natuurlijk, daarmee is de Here Jezus, Gods Zoon, bedoeld, maar hoe laat juist Paulus' korte zeggende grootheid van Gods liefde zien. "Zijn eigen bloed."

Met een gemeente die God zoveel heeft gekost, mogen wij niet achteloos omspringen.

Om Christus' wil past ons inzet voor haar.

Inzet voor haar heiligheid en veiligheid en eenheid.

Zeker als je weet van wolven.

Geef ze geen kans de schapen uit elkaar te jagen!

Gá als herders voor je kudde.

Dat is niet hetzelfde als: ga stuk voor stuk voor je eigen kudde. Nee, juist omdat de kerk maar niet van ons is, maar van onze Heer, zal haar leven vóór de Heer ons een zorg zijn.

Ook haar samenleven voor de Heer.

Dat is maar geen vrome wens van idealisten.

We weten ons ertoe geroepen.

Bij monde van die broeder op het strand van Milete.

Om de bloederstige woorden die hij daar sprak. Wat waren het tegelijk wármte woorden. Waarin je zijn hart hoort kloppen voor de kerk van de toekomst.

Wil er ook in een toekomst vol wolven van een kerk sprake zijn dan hebben de schapen nú trouwe herders nodig.

Die maar niet uit hobbyïsme gaan voor kerkelijke eenheid, maar om Christus' wil.

Om zijn kostbaar bloed en zijn leerzaam voorbeeld.

Nog even over vers 35: daar herinnert Paulus aan een woord van Jezus, dat we zo uit de Evangeliën niet kennen. Maar wat kennelijk daar buitenom bewaard was gebleven.

Heel typerend voor Jezus: "Geven maakt gelukkiger dan ontvangen."

Ik zou het vanavond ook op alle werken aan kerkelijke eenheid willen toepassen.

Het wordt met die eenheid niets zolang we voor onze eigen zaken blijven gaan.

Eerste vereiste is: de kerk zien als *gemeente van Christus*.

Vervolgens kénnen de *gezindheid van Christus*: geven.

Geloof maar dat er dan ook veel te ontvangen valt!

Ds. A. de Snoo, GKv, Leiden

“Aanvaard elkaar”

Romeinen 15: 7

Daar komt het voor Paulus op aan. Elkaar aanvaarden!. Om Christus' wil.

Indringend heeft de apostel de gemeente van Rome opgeroepen om er toch voor al op toe te zien, dat men niet uit elkaar zou groeien door elkaars geweten te belasten. Houdt elkaar vast.

Laten de sterken de zwakken dragen. Alles is er Paulus aan gelegen, dat Christus' gemeente eenheid in Christus is en blijft. Op elkaar aangewezen. Eensgezind, eendrachtig. Onder leiding van de opperste Herder der schapen Jezus Christus.

Dat is de boodschap van Romeinen 15. Staat schouder aan schouder. Laat u niet onderling verdelen door meningsverschillen. Aanvaard elkaar. Wees de ander een dienaar.

Dat is best wel lastig, maar we zullen steeds weer moeten leren, een ieder van ons, om de ander met de ogen van het geloof te bekijken.

Om Christus' wil.

Want Christus heeft de ander ook aanvaard. En daarom

hebben wij dat ook te doen. Het gaat in het Evangelie niet zozeer om meningen, maar om mensen, om mensen van God. Het is daarom ook dat Paulus in ons Schriftgedeelte nauwelijks ingaat op de verschillende meningen. De houding van mensen vindt hij veel belangrijker. Problemen in een gemeente komen meestal niet door verschil in overtuiging, maar door

verschil in beleving en door wat erachter zit, het niet met open vizier naar de ander kijken.

Daarom roept Paulus ons op om ons kwetsbaar op te stellen. We moeten niet letten op ons belang, maar op het belang van de gemeente en op het belang van het evangelie.

Daar gaat het!

Aanvaard elkaar.

De ander, ook in zijn anders-zijn met open armen willen ontvangen, hem erbij rekenen, dat mag de instelling van ons hart zijn in de gemeente. Aanvaarding is een opdracht aan de kerk. Om Christus' wil!

Ik hoef u niet te vertellen dat de praktijk weerbarstig is.

Kijk maar om je heen en kijk maar eens goed in de spiegel. Het lastig om de minste te zijn. Dat zit niet in onze aard. Dat hebben we van huis uit niet meegekregen. Het is niet een zaak van geboorte, maar van wedergeboorte.

Toch wordt het van ons gevraagd. Waarom? Omdat Christus ons aanvaard heeft! Dat is de basis waaruit we ons leven hebben te leven. Vanuit die aanvaarding van Christus. Als je je door Hem aanvaard mag weten, dan kan het toch niet anders zijn dan dat je je broeder en zuster ook aanvaard.

De eenheid met Christus stelt je ertoe in staat door de kracht van de Geest, en de liefde dringt je. Christus liep niet weg voor de consequenties die aanvaarding met zich meebrengt. Hij, de dienaar, werd trouw tot in de dood om daarmee Gods trouw te verkondigen aan zijn volk en Gods barmhartigheid ook aan de heidenen ten goede te laten komen.

Met welk doel?

Tot de eer van God. In alle eensgezindheid moeten we daarop gericht zijn. We mogen ons verenigen in de lof aan Hem. **“Moge god, die ons hoop geeft, u in het geloof geheel en al vervullen met vreugde en vrede, zodat uw hoop overvloedig zal zijn door de kracht van de heilige Geest”.**

Ds. T. van der Wekken, CGK, Scherpenzeel

De ander belangrijker achten

Filippenzen 1 : 3

Twee weken geleden zijn mijn vrouw en ik terug gekomen van onze fietsvakantie in Frankrijk. Tijdens onze tocht zijn we verschillende keren andere Nederlandse fietsers tegen gekomen. Welke route rijden jullie? Nou, wij zijn met die-en-die route bezig. En voordat je het in de gaten hebt rollen de fietsprestaties van de afgelopen jaren over het asfalt. En dan kan het maar zo gebeuren dat het een opbieden tegen elkaar wordt. Om maar te laten zien dat je niet voor de ander onderdoet.

Laten we even wat nader naar het gelezen schriftgedeelte kijken. De apostel Paulus schrijft aan de christelijke gemeente in de stad Filippi. De stad waar hij zelf het evangelie van Jezus Christus heeft verkondigd. Hij komt in deze brief met een indringende oproep aan de gelovigen. Het is de oproep om de ander belangrijker te achten dan jezelf. Dat is de wil van God voor de gelovigen van deze gemeente. Op deze manier zullen ze met elkaar om dienen te gaan, elkaar dienen te aanvaarden.

Waar baseert Paulus deze oproep op?

De gelovigen worden door Jezus Christus bemoedigd;
De gelovigen worden door de liefde (van God?)
getroost;
De gelovigen zijn verbonden met de heilige Geest.

God is aan het werk in de gelovigen en in de gemeente als geheel. Kijk eens, laat Paulus zien, wat jullie allemaal hebben ontvangen en nog steeds ontvangen. Is het niet geweldig? Kijk eens naar je buurvrouw in de kerk, en zie wat zij ontvangt van God. Kijk eens naar je buurman in de kerk en zie wat hij ontvangt van God. Paulus is blij met de gemeente van Filippi, maar hij ziet de mogelijkheid dat de gemeente zijn blijdschap nog groter maakt. En dat kunnen de gemeenteleden doen door in alle bescheidenheid de ander in de gemeente, die broeder en die zuster, belangrijker te achten. Die bescheidenheid, die nederigheid werd in de niet-christelijke context van die tijd niet als iets positiefs ervaren, maar eerder als een teken van lafheid, een gebrek aan durf. Maar Paulus laat merken dat het juist van lef getuigt wanneer je de ander eer betoont, en dat doet uit liefde. Omdat je van je naaste houdt en omdat je van Christus houdt.

De ander belangrijker achten, daar wijst Paulus de gelovigen op.

Ja, maar moet je die ander niet de waarheid durven vertellen.

Welke waarheid ?

De waarheid van Christus?

Of de eigen waarheid?

Of de waarheid van het eigen gelijk?

We kunnen de neiging hebben om op te treden als advocaat van ons eigen gelijk, met als gevolg dat we de ander niet meer zien in het licht van de genade en de liefde van Christus.

Wat belangrijk is is dit: leer eens je eigen hart kennen. Met welke motieven ben ik bezig? Zijn mijn motieven altijd goed? Zijn mijn motieven in mijn omgang met mijn naaste goed in het licht van de liefde van Christus? Hoe moeilijk is dat om dat te doen voor eigen leven, voor het aangezicht van God. Hoe zouden we dan de motieven van onze naaste, ook en juist onze kerkelijke naaste, dan altijd op waarde weten te schatten. Het is een andere houding dan die van de Farizeeër, die zo dankbaar was dat hij niet zo slecht was als de tollenaar.

In onze kerkelijke contacten kan het zo maar gebeuren. Kijk eens welke mooie route wij als kerken afleggen. Kijk eens wat wij al gedaan hebben. Kijk eens waar wij naar toe gaan. Kijk eens hoe goed en zuiver wij de Heer dienen.

En hoe kijken we dan tegen die ander, onze kerkelijke naaste, aan?

Laat de houding van Christus onze houding bepalen. Hij heeft zich vernederd. Hij heeft alle hemelse heerlijkheid achter zich gelaten, om onder ons te zijn. En Hij roept ons op om in eigen bescheidenheid de ander te zien en te ontvangen.

We mogen dankbaar zijn voor het vele goede dat wij hebben ontvangen van de drie-enige God. En we mogen dankbaar zijn over het goede dat onze naaste heeft ontvangen van diezelfde God. Daar mogen wij ons over verheugen.

Ds. W. Molemaker, NGK, Amersfoort

Terugblik op de landelijke gebedsbijeenkomst '09

Door de jaren heen is er een vaste groep bezoekers van de landelijke gebedsbijeenkomsten ontstaan. Een enkeling heeft vanaf de oprichting in 1992 vrijwel alle bijeenkomsten bijgewoond. Dit jaar was er zo'n bezoeker van het allereerste uur die door omstandigheden deze keer verstek moest laten gaan. Ze belde ons op en verontschuldigde zich min of meer voor haar afwezigheid. Dat hoefde natuurlijk niet. Maar het geeft wel iets aan. Het gebed kan niet worden gemist! Naast bidden moeten er ook veel andere dingen gebeuren, maar daarbij kan het gebed niet ontbreken. Juist ook als het gaat om eenheid, om het aanvaarden van elkaar, om de ander uitnemender te achten dan onszelf en om openheid voor het spreken van God tot ons vanuit de Schrift, dan kunnen wij niet zonder het gebed.

Van het gezamenlijk gebed ontvangen we ook een persoonlijke zegen en bemoediging. Wie kijkt naar de bedreigingen en nieuwe breuken in eigen geledingen zou gemakkelijk ontmoedigd kunnen raken. Maar wie let op wat er elk jaar weer aan toenadering tussen gemeenten en heling plaatsvindt, wordt steeds weer opnieuw bemoedigd. Er gebeurt echt veel! Wij zien zegen op jarenlange arbeid. Maar bovenal is er de bemoediging vanuit de Schrift zelf. Daarnaast is er ook het gezamenlijk zingend belijden en aanbidden dat ons bemoedigen kan. Ook dat is waardevol en maakt het de moeite waard om elkaar te ontmoeten. En dan de ontmoetingen zelf, waarmee wij elkaar bemoedigen. Van een paar van die korte ontmoetingen geef ik in het volgende iets weer.

Een van de bezoekers vroeg zich af of het Gereformeerd Appèl eigenlijk niet klaar was. Het was er toch om begonnen dat kerken van de kleine oecumene met elkaar in gesprek zouden gaan en dat is nu toch het geval? Daar zit natuurlijk iets in. Als we zien hoeveel er de laatste twintig jaar is gebeurd, dan kunnen we niet anders dan beamen dat er veel tot stand is gekomen. Menselijkerwijs zouden wij misschien ook wel moeten zeggen dat het meest haalbare is bereikt. Maar de vraag is of wij genoeg mogen nemen met wat menselijkerwijs het meest haalbare is. Blijft het niet nodig om te zoeken eenheid met *allen* die Christus als hun borg en middelaar hebben leren kennen?

Iemand anders vroeg zich af of het Gereformeerd Appèl niet een poging zou moeten doen om jongerenorganisaties van de betrokken kerken nadrukkelijker bij het thema Eenheid te betrekken. We hebben het dan over jongeren die zijn geboren in de tijd dat het Gereformeerd Appèl werd opgericht (1992). Dat is een boeiende gedachte. Helemaal nieuw is dit idee overigens niet. Tijdens een gebedsbijeenkomst in Barneveld in 2000 hebben enkele jongeren uit de plaatselijke gemeenten een bijdrage aan de gebedsbijeenkomst geleverd. In elk geval een suggestie die wij zeker in de werkgroep zullen bespreken. Als er lezers zijn die jongeren kennen die bereid zijn om hierover met ons van gedachten te wisselen dan horen wij dat

graag. En als er jongeren zijn die dit lezen, neem gerust contact met ons op. Wij zouden je inbreng bijzonder op prijs stellen.

Wij zijn dankbaar voor de gebedsbijeenkomst die wij met elkaar mochten houden. Blijft u dit werk ook bijzonder gedenken in uw gebeden.

Van de werkgroep

Wilt u de Doorgeefbrief digitaal ontvangen? Als u de Doorgeefbrief digitaal wilt ontvangen laat het ons dan weten. Zo kunnen wij besparen op verzendkosten.

Mogen wij rekenen op uw blijvende steun? Wilt u ons steunen? Voor een gift kunt u gebruik maken van bijgevoegde acceptgirokaart. Abonnees die de Doorgeefbrief digitaal ontvangen kunnen een gift storten op het in de colofon aangegeven gironummer. Bij voorbaat onze hartelijke dank!

Vacatures

De werkgroep zou graag versterkt willen worden. Mocht u iemand weten die de zorg voor onze financiën op zich wil nemen, laat het ons dan weten. Voor contactadres, zie de colofon. Van harte welkom!

Colofon

Het Gereformeerd Appèl is een in 1992 opgerichte gebedsbeweging van leden van de Gereformeerde Kerk Vrijgemaakt, de Nederlands Gereformeerde Kerk en de Christelijke Gereformeerde Kerk. Het Gereformeerd Appèl wil het gebed voor kerkelijke toenadering stimuleren en de onderlinge ontmoeting en geloofsherkenning van gereformeerden bevorderen. De activiteiten worden gecoördineerd door een comité waarin leden van bovengenoemde kerkgenootschappen zitting hebben. Zo mogelijk wordt driemaal per jaar (in voorjaar, zomer en najaar) een Doorgeefbrief uitgegeven.

Gereformeerd Appèl
Giro 608922
t.a.v. Gereformeerd Appèl
te Houten
Internetadres:
<http://www.gereformeerdappel.nl>
e-mail: info@gereformeerdappel.nl

Internet
Website:
<http://www.gereformeerdappel.nl>
E-mail:
info@gereformeerdappel.nl of stuur
een mail via een
invulformulier

Contactadres en
adressenadministratie
Elsje Kadijk-van Deursen
Amazoneweg 90, 2622 DT Delft
tel. 015-2565015

Redactie website en
Doorgeefbrief
Vacature
info@gereformeerdappel.nl